
Sis poemes

per Víctor Sunyol

Calidoscopi amb Safo

Pensava amb Safo:
«No la toquis, la grava».
On sóc, doncs, ara?

Safo ho sabia:
El dolç pendent on caure
era la grava.

No pots refer-la,
si has mogut la grava.
Recorda Safo.

Safo ens ho deia.
Vam remoure la grava
i s'ha fet brasa.

Desoint Safo
escampàrem la grava:
el risc, el gaudi.

Deixa que Safo
aconselli donzelles.
Vine a la grava.

Segueixo Safo:
—Ens crema al cor la grava
amb què jugàvem.

I no seguïrem
allò que Safo deia.
Mira la grava.

Un cop moguda,
sempre és igual la grava.
Oblidem Safo?

De vegades un home s'ajup a recollir una cosa
que li ha caigut de les mans, i quan s'aixeca
el món ha canviat i és diferent.

IEHUDA AMIKHAI

l'ombra secreta
l'acull, el gest de l'aire
—l'au, com hi plana—.

l'auró i la llum perfilen
l'aura d'aquesta calma.

(laura del vent, mirada)

(febrer 1995)

Quina mirada podrà retenir
la imatge clara que ara té de l'altre
—absent com és i lluny només pel cos—,
quan, ben real, els ulls del cos l'abracin?

Pregon desig que obre els vents a l'enyor,
amor pregon, que fa créixer l'absència.
Per on s'allunyen quan l'ara revé
i el cos es fa real, dels ulls enfora?

[L'ombra de l'au, com s'endinsa en l'onada!]

I saben que res no estalvia el preu del desig,
que és fals tot el creure's al mur del final,
que és fals que mai més els seus cossos no celebraran
el prendre's furtiu pell endins del plaer.

Ho saben, i el perjuri fa certa tanta raó.

No, mai no es va acabar aquella història
d'uns corbs —eren, li sembla— que parlaven
i tenien el temps tancat dels homes.
Ara el llibre reposa. Han passat
estacions i pluges des d'aquella
nit robada a l'hotel d'endomassats
i miralls de dur enrere l'ombra nova.
L'hi llegia en veu alta de desig
per al seu son malalt i el pols de febre.
Dessota els mots trobà la mà temptant-li
l'antic afany que allí els feia trobar-se.
S'entretalla la veu. El ritme es perd
en el ritme dels cossos delitant-se.
I la cambra es féu llit per al plaer
i l'esclat obert de dunes i ventades.
Ara el llibre reposa. Bé prou sap
que alguna cosa per sempre es clouria
si l'acabés. Alguna cosa bella
que vol romadre oberta en el temps.
Un portal ran de mar, una mirada.

«Mira, els anys.
Aquí hi veníem sovint els estius:
un gorg de pedra i sol, tot d'aigua nova.
Vaig dur els cabells així durant molt temps
(i tu, ja et queien els devesalls vermells
per entre el ploure transparent dels ulls?).
El contrallum no ho deixa veure bé,
però l'arbre era molt alt, i hi pujàvem
per tirar-nos a l'aigua tot jugant.
I aquest d'aquí...
Veus? Són això els anys.»

I veu una altra llum en el retrat,
que es descabdella estranya, i l'estima
com mai no la tindrà, com un record
mort en l'oblit, o com la seva història
dins de la capsa blanca del no-res.

«Els anys. Abraça'm.»